

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217010234
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6217010234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovaného A. W. na verejnom zasadnutí dňa 15. marca 2018 o odvolaní obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 10T 30/2017 zo dňa 22.1.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušuje rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 10T 30/2017 zo dňa 22.1.2018 v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodujúc sám uznáva za vinného obž. A. W., nar. XX.X.XXXX v U. Q., trvale bytom G. L., prechodne bytom G. L., O. XX/XX, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného času do 24.08.2017, denne v rodinnom dome svojich rodičov K. W. a C. W. na ulici O. č. XX/XX v G. L. kričal a nadával na svojho otca „starý kokot, choď do piči, nemám s tebou nič a nechcem mať s tebou nič, ani debatovať s tebou nebudem“ a na matku „piča stará vyjebaná, kurva stará, kurva choď do piči“, pričom si od nich žiadal peniaze na alkohol v sume od 1 € až po 10 € a keď mu odmietli vyhovieť, naďalej vulgárne nadával a držal ich v strachu, pričom im opakoval slová, aby už podochli a poškodení v obave z jeho agresívneho správania mu denne dávali finančnú hotovosť vo výške od 1 € do 10 €, pričom u poškodených K. W., nar. X.X.XXXX, trvale bytom O. č. XX/XX, G. L. a C. W., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom O. č. XX/XX, G. L., pričom k fyzickému zraneniu nedošlo,

teda

blízkym osobám spôsobil psychické utrpenie ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu a iným správaním, ohrozujúcim ich fyzické a psychické zdravie a obmedzujúcim ich bezpečnosť,

čím spáchal

zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Za to sa odsudzuje

podľa § 208 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranné liečenie protialkoholické a protitoxikomanické ústavnou formou.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora zamieta.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom senátu Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 10T 30/2017 zo dňa 22.1.2018 bol obžalovaný A. W. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že od presne nezisteného dňa v mesiaci jún roku 2014 až do vyhlásenia rozsudku, denne v rodinnom dome svojich rodičov K. W. a C. W. na ulici O. č. XX/XX v G. L. kričal a nadával na svojho otca „starý kokot, choď do piči, nemám s tebou nič a nechcem mať s tebou nič, ani debatovať s tebou nebudem“ a na matku „piča stará vyjebaná, kurva stará, kurva choď do piči“, pričom si od nich žiadal peniaze na alkohol v sume od 1 € až po 10 € a keď mu odmietli vyhovieť, naďalej vulgárne nadával a držal ich v strachu, pričom im opakoval slová, aby už podochli a poškodení v obave z jeho agresívneho správania mu denne dávali finančnú hotovosť vo výške od 1 € do 10 €, pričom u poškodených K. W., nar. X.X.XXXX, trvale bytom O. č. XX/XX, G. L. a C. W., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom O. č. XX/XX, G. L., pričom k fyzickému zraneniu nedošlo.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 208 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Uznesením sp. zn. 10T 30/2017 zo dňa 14.2.2018 následne prvostupňový súd opravil svoj rozsudok tak, že obžalovaný je uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že obžalovaný týral svojich osvojiteľov ako blízke osoby spôsobujúc im psychické utrpenie neustálym sledovaním, vyvolávaním stresu a iným správaním, ktoré ohrozuje ich psychické zdravie. Konštatoval, že uvedené správanie obžalovaného bolo umocnené tým, že obžalovaný často požíval alkohol, čo bolo aj dôkazne potvrdené. Obžalovaný v žiadnej práci dlho nevydržal a jeho správanie sa stalo neúnosným asi po pol roku od jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody dňa 11.5.2014. Prvostupňový súd prihliadol aj na závery znaleckých posudkov, z ktorých vyplynulo, že konanie obžalovaného malo súvislosť s jeho adaptačnou poruchou a úzkostne depresívnym syndrómom a u poškodených sa v súvislosti s prežitými udalosťami v rodine prejavujú známk syndrómu týranej osoby spôsobené konaním obžalovaného. Vo vzťahu k obhajobe obžalovaného, že poškodených netýral, poukazuje prvostupňový súd na výpovede poškodených C. W. a K. W. na hlavnom pojednávaní, ktoré vyhodnotil ako vierohodné. Poškodení v dôsledku správania sa obžalovaného pociťovali utrpenie, nemohli žiť obvyklým spôsobom života, obžalovaný s nimi zaobchádzal bezohľadne a bez primeraného rešpektu k ich veku a zdravotnému stavu. Osobitne v tejto súvislosti zdôrazňuje prvostupňový súd, že s poukazom na vykonané dôkazy je príčinou vzniku syndrómu týranej osoby u poškodených správanie obžalovaného po návrate z väzenia. S poukazom na tieto závery ustálil prvostupňový súd právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. Zároveň konštatoval, že obžalovaný sa dopustil skutku, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený a konania sa dopustil závažnejším spôsobom, po dlhší čas, v trvaní viac ako tri roky do 21.10.2017.

Prvostupňový súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, pričom prihliadol na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, kde v prípade obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca ani priťažujúca okolnosť. Zistil, že obžalovaný má dve odsúdenia zahladené a posledné odsúdenie Okresným súdom Veľký Krtíš sp. zn. 8T 98/2011 zo dňa 24.10.2011 je subsumované pod skutkovú podstatu prejednávaneho trestného činu. Pre výkon trestu odňatia slobody prvostupňový súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr., zák. zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným

stupňom stráženia. Záverom odôvodnenia svojho rozhodnutia prvostupňový súd konštatuje, že pri zistení závislosti obžalovaného od alkoholu a kanabinooidov uložil tomuto podľa § 74 ods. 1 Tr. zák. ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku bezprostredne po jeho vyhlásení podali odvolanie obžalovaný a prokurátor. Obžalovaný odvolanie odôvodnil prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu, v ktorom podaní spresnil, že podáva odvolanie čo do viny aj trestu. Poukazuje na to, že z výsluchu znalca na hlavnom pojednávaní vyplýva, že syndróm týranej osoby mohol u poškodených vzniknúť už dávnejšie. Osobitne akcentoval závery znaleckých posudkov, v ktorých znalec konštatoval, že schopnosť vnímania, uchovania a reprodukovania prežitých udalostí ako aj schopnosť tieto si zapamätať, je u poškodených na hlboko podpriemernej úrovni, poškodení sú osobami vyššieho veku, majú psychické problémy a tendenciu prežiť situácie zveličovať. Zdôrazňuje, že obžalovaný sa k svojim rodičom nesprával zle, nepýtal od nich žiadne peniaze, nakoľko ich mal dostatok a nemal problém tieto si vyžobrať od náhodných okoloidúcich. Taktiež vytýka prvostupňovému súdu, že uveril výpovediam poškodených bez skúmania, či sú v nich uvedené tvrdenia pravdivé a v ich zhodných tvrdeniach vidí ich vzájomnú dohodu. Záverom konštatuje, že obžalovaný býval so svojimi rodičmi vo veľkom rodinnom dome, pričom s rodičmi sa stretával len minimálne. Žiadal, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že podáva odvolanie proti výroku o treste. Poukázal na rozpor medzi vyhláseným rozsudkom a jeho písomným vyhotovením, keď uviedol, že obžalovaný bol prvostupňovým súdom uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c), písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák., pričom v písomnom vyhotovení rozsudku je uvedené zákonné ustanovenie zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov vzhľadom na závažnosť konania obžalovaného považuje za neprimerane nízky, nezodpovedajúci účelu trestu vyplývajúceho z ust. § 34 Tr. zák. Tiež zdôrazňuje, že pri ukladaní trestu neboli zohľadnené skutočnosti vzťahujúce sa k osobe obžalovaného, najmä jeho kriminálna minulosť, keď z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol 3 - krát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8T 98/2011 zo dňa 24.10.2011 za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorý trest vykonal dňa 11.5.2014. Prokurátor akcentoval osobitne tú skutočnosť, že uloženie trestu u obžalovaného nespĺnilo nápravných účel, keďže ihneď po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa obžalovaný opätovne sústavne dopúšťal psychického týrania svojich rodičov v spoločnom obydľí. Taktiež uvádza, že uložený trest odňatia slobody nenaplní požiadavku účinného pôsobenia na ostatných členov spoločnosti v záujme predchádzania protiprávnych činov a rovnako ním nebude dostatočne zabezpečená ochrana spoločnosti. Záverom navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste zrušil a obžalovanému uložil prísnejší trest odňatia slobody, minimálne vo výmere 11 rokov.

Na základe podaného odvolania obžalovaného a prokurátora Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, a to do výroku o vine aj do výroku o treste. Zároveň dospel k záveru, že odvolanie prokurátora dôvodné nie je.

V súvislosti s hodnotením záverov prvostupňového súdu ohľadom viny obžalovaného, správne postupoval prvostupňový súd, keď neuveril obhajobe obžalovaného, pretože jeho vina bola na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázaná výpovedami poškodených ako aj znaleckými posudkami. Obžalovaný svoju vinu od začiatku trestného stíhania popieral, tvrdil, že poškodení si vymýšľajú a prežiť udalosti zveličujú. Uvedené zopakoval aj v podanom odvolaní. Krajský súd ale poukazuje na výpovede poškodených C. W. a K. W., ktorí v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní pomerne podrobne popisovali správanie sa obžalovaného, ktoré poškodení dôvodne pociťovali ako príkorie. Skutočnosť, že poškodení trpeli správaním obžalovaného potvrdzujú aj znalecké posudky, v zmysle záverov ktorých bol u poškodených zistený syndróm týranej osoby. K obhajobe obžalovaného, že poškodení prežiť situácie zveličujú a výpovede na hlavnom pojednávaní sú len dôsledkom ich vzájomnej dohody, krajský súd konštatuje, že vykonané dôkazy jednoznačne svedčia o tom, že na konaní vo vzťahu k poškodeným, ktoré je popísané v skutkovej vete rozsudku, sa aktívne podieľal obžalovaný. Vo vzťahu k obhajobe obžalovaného, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil výpovede

poškodených, keď týmto bez ďalších dôkazov uveril, krajský súd uvádza, že prvostupňový súd výpovede poškodených nevyhodnocoval oddelene od ostatných vykonaných dôkazov, ale naopak vo vzájomných súvislostiach s ostatnými dôkazmi, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Tvrdenia poškodených o týraní zo strany obžalovaného tak boli verifikované práve znaleckými posudkami. V kontexte všetkých vykonaných dôkazov krajský súd v súlade s prvostupňovým súdom vníma obhajobu obžalovaného len ako snahu o vyvinenie sa zo žalovaného skutku.

Pokiaľ ide o vykonané dokazovanie, krajský súd považuje za potrebné uviesť, že prvostupňový súd vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci. Neuniklo však pozornosti krajského súdu, že prvostupňový súd sa dostatočne nevyssporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. V dôsledku uvedeného pochybenia dospel prvostupňový súd k neúplným skutkovým zisteniam.

Zo skutkovej vety rozsudku prvostupňového súdu je zrejmé, že obžalovaný sa mal skutku dopustiť „od presne nezisteného dňa v mesiaci jún 2014 až doposiaľ“. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uvádza, že obžalovaný sa mal protiprávneho konania dopúšťať asi po dvoch mesiacoch odo dňa jeho prepustenia na slobodu dňa 11.5.2014 s tým, že jeho konanie sa stalo neúnosným asi po polroku. Konania sa mal dopúšťať po dlhší čas, viac ako tri roky, a to až do 21.10.2017. Uvedené zistenia ale nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Z časového hľadiska páchania skutku obžalovaným krajský súd v súlade s ust. § 138 písm. b) Tr. zák. odôvodňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby a taktiež v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou konštatuje, že pre na naplnenie zákonného znaku konania „po dlhší čas“ je potrebné, aby v tomto období obžalovaný konal s určitou intenzitou, ktorej objasnenie a následné ustálenie v skutkovej vete je nevyhnutné. Uvedená podmienka vyplýva zo samotného zákonného pojmu po dlhší čas, pretože je zrejmé, že v tomto časovom období musí byť páchaná Trestným zákonom vymedzená protispoločenská činnosť. Vymedzenie kvalifikačného pojmu v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák. vyžaduje, aby počet jednotlivých útokov bol ustálený spôsobom, ktorý nevzbudzuje žiadne pochybnosti. Vo vzťahu k dostatočne neobjasnenej otázke v rámci dokazovania, aké časové obdobie napĺňa kvalifikačný pojem po dlhší čas, krajský súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo 6/2012 zo dňa 7.2.2002, v ktorom sa konštatuje, že v prípade, ak pôjde o trestný čin s vyššou trestnou sadzbou, bude „dlhší čas“ kratší ako pri trestnom čine s nižšou trestnou sadzbou a všeobecne sa za dlhší čas považuje doba 6 mesiacov.

V prejednávanej príhode intenzita a sústavnosť konania obžalovaného nebola v dostatočnej miere spôsobilá na to, aby konanie obžalovaného bolo možné posúdiť ako konanie páchané po dlhší čas. Uvedené z vykonaného dokazovania explicitne nevyplýva, a preto prvostupňový súd prijal nesprávny záver o závažnom spôsobe konania obžalovaného, po dlhší čas. Krajský súd poukazuje na výpoveď svedka C. W., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že vzťahy s obžalovaným boli spočiatku dobré, a pokiaľ sa nestretával s kamarátmi, dalo sa s ním aj porozprávať. Uvedený svedok tiež vypovedal, že obžalovaný v období od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody v roku 2014 tri týždne pracoval v Nitre, pracoval tiež v Rakúsku a niekoľkokrát bol na protialkoholickom liečení. Svedkyňa K. W. zároveň potvrdila, že správanie obžalovaného sa zhoršilo len v období posledného polroka, kedy obžalovaný od nej pýta peniaze každý deň. Práve s poukazom na uvedené výpovede svedkov krajský súd vo vzťahu k žalovanému skutku konštatuje, že obžaloba neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu preukázaniu, že obžalovaný sa mal dopúšťať protiprávneho konania voči poškodeným od nezisteného dňa v mesiaci jún 2014. Obdobie, odkedy mal obžalovaný konať spôsobom popísaným v rozsudku nemožno s ohľadom na vykonané dôkazy ustáliť bez akýchkoľvek pochybností. Vzhľadom na existenciu nejasností ohľadom uvedenej skutkovej okolnosti, nemohol krajský súd vo vzťahu ku skutku prijať iný záver, než ten, že obžalovaný sa konania dopúšťal od presne nezisteného času do 24.08.2017. Nelogický je navyše aj prijatý záver prvostupňového súdu, že obžalovaný mal týrať poškodených až do vyhlásenia rozsudku prvostupňového súdu, resp. do 21.10.2017, ako uvádza v odôvodnení svojho rozsudku, keď obžalovaný sa počnúc od 24.08.2017 nachádza vo väzbe.

Vo vzťahu k vine krajský súd konštatuje, že v posudzovanom prípade obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby v zmysle ust. § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Obžalovaný svojim konaním spôsoboval poškodeným psychické utrpenie ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu a iným správaním ohrozujúcim ich fyzické a psychické zdravie a obmedzujúcim ich bezpečnosť. Naopak obžalovaný poškodených netýral vyhrázaním sa. Uvedené skutkové zistenie z vykonaného dokazovania nevyplývalo. Prvostupňový súd

preto pochybil, keď konanie obžalovaného kvalifikoval ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 3 písm. d) Tr. zák., teda spáchaný závažnejším spôsobom konania, po dlhší čas.

Krajský súd poukazuje aj na ďalšie vážne pochybenie prvostupňového súdu. Obžaloba kvalifikovala konanie obžalovaného podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zák. Neuniklo ale pozornosti krajského súdu, že prokurátor na verejnom zasadnutí konanom pred prvostupňovým súdom dňa 13.11.2017 navrhol upozorniť obžalovaného na zmenu právnej kvalifikácie podľa § 208 ods. 3 písm. c) Tr. zák. poukázajúc na to, že obžalovaný bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený. Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že prvostupňový súd obžalovaného na zmenu právnej kvalifikácie neupozornil. Avšak po vyhlásení rozsudku a jeho písomnom vyhotovení vydal uznesenie sp. zn. 10T 30/2017 zo dňa 14.2.2018, v ktorom „opravil“ výrok rozsudku o uvedenie právnej kvalifikácie skutku podľa § 208 ods. 3 písm. c) Tr. zák. Uvedeným procesným postupom došlo k významnému porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, keď prvostupňový súd neupozornil obžalovaného na možnosť prísnejšieho posudzovania skutku, neposkytol mu lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na tento účel neodročil najmenej o päť pracovných dní. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 284 ods. 2 veta prvá Tr. por., ktorý stanovuje, že uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, môže súd len vtedy, ak obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Uvedené pochybenie prvostupňový súd nemohol odstrániť vydaním opravného uznesenia po vyhlásení rozsudku.

Prvostupňový súd nesprávne postupoval aj pri rozhodovaní o treste, keď obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa § 208 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Ak obžalovaný svojim konaním naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, súd obžalovaného odsudzuje podľa prísnejšieho zákonného ustanovenia bez použitia ustanovenia vzťahujúceho sa na základnú skutkovú podstatu trestného činu. Vychádzajúc z uloženého trestu vo výmere 9 rokov je pritom evidentné, že prvostupňový súd ukladal trest odňatia slobody vychádzajúc z trestnej sadzby podľa § 208 ods. 3 Tr. zák., teda z jej rozmedzia od 7 do 15 rokov.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu krajský súd v zmysle § 38 ods. 2 Trestného zákona zisťoval existenciu, závažnosť a pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, pričom v zhode s prvostupňovým súdom nezistil žiadne poľahčujúce, ale zistil príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. spočívajúcu v predchádzajúcom odsúdení obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 8T 98/2011 zo dňa 24.10.2011. V zmysle ust. § 38 ods. 4 Tr. zák. preto došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 208 ods. 1 Tr. zák., pričom pre uloženie trestu bola rozhodujúcou trestná sadzba od 4 rokov a 8 mesiacov do 8 rokov. Krajský súd následne uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a 8 mesiacov považujúc tento trest za primeraný, dostačujúci na nápravu obžalovaného, ako aj na ochranu spoločnosti. Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, krajský súd ho s poukazom na § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že u obžalovaného je vyvinutá závislosť od alkoholu a kanabinoïdov, preto krajský súd obžalovanému uložil ochranné liečenie protialkoholické a protitoxikomanické ústavnou formou. V súvislosti s uložením uvedeného ochranného opatrenia krajský súd konštatuje, že správne mal prvostupňový súd uložiť ochranné liečenie podľa ust. § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák., nie podľa ust. § 74 ods. 1 Tr. zák., ktoré ustanovenie má procesnoprávny charakter, nakoľko upravuje spôsob výkonu ochranného liečenia.

Vychádzajúc zo všetkých uvedených skutočností krajský súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.